காதல் இதயம்

என் கணவர் வருகையை மிக்க ஆவலுடனும் கவலையுடனும்தான் எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். சென்ற இரண்டு நாட்களாக அவர் மாலையில் வீட்டுக்கு வரும்பொழுது தம் நண்பரையும் அழைத்து வந்து கொண்டிருந்தார். இன்றும் வீடு திரும்பும்பொழுது நண்பருடனேதான் வருவாரோ என்ற கவலை எனக்கு. தினமும் அந்த நண்பரை வீட்டுக்கு அழைத்து வராவிட்டால் என்ன மோசம் வந்துவிடுமோ இவருக்கு!

கணவரிடம் என் எண்ணத்தை வெளியிட வேண்டும் என்றுதான் தினமும் பிரயத்தனப்படுகிறேன், முடியவில்லை. அந்த நண்பர் சேஷன் மீது எனக்குள்ள அந்த இனம் புரியாத அதிருப்தியைப் புலப்படுத்திக் கூற, எனக்குத் தெரியவில்லை. அரை குறையாகக் காரணம் குறிப்பிடாமல் அந்த நண்பரைப் பற்றி இவரிடம் நான் என்ன சொல்ல முடியும்!

ஆகக்கூடி, சேஷனின் மனைவி சீதா பிறந்தகம் போனது முதல்தான் எனக்கு இத்தகைய அதிருப்தி ஏற்பட்டிருந்தது. அவள் இருந்தபொழுது அவர்கள் இருவரும் ஜோடியாக எங்கள் வீட்டுக்கு வருவார்கள். நாங்களிருவரும்கூட அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய் வருவோம். நால்வரும் சேர்ந்து நாங்கள் வார இறுதியில் எட்டு மைல் தொலைவிலிருக்கும் பட்டணம் சென்று வந்ததும் உண்டு. 'மெரினா' கடற்கரையின் அழகையும், கடை, காட்சிகள் ஆகியவற்றின் நேர்த்தியையும், ஓட்டல் சிற்றுண்டிகளின் ருசியையும் நாங்கள் நால்வருமாக அனுபவித்து மகிழ்ந்த நாட்கள் பல.

சீதா இருந்தவரையில் அந்தத் தம்பதிகளிருவர்பால் ஏற்பட்ட தோழமை எனக்கு உவகையளிப்பதாகவேயிருந்தது. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்புதான் சீதா, பிள்ளைப்பேறுக்காக பிறந்தகம் போய்விட்டாள். அதற்குப் பிறகுதான் சேஷன் தனியாக எங்கள் வீட்டுக்கு வருவது அதிகமாயிற்று. அவர் வருகை குறையக் கூடாதா என்று என் அந்தரங்கம் விரும்பியது.

இந்த எண்ணத்தைத் துண்டித்து விடவே முயன்றேன்.

"வீட்டிலே மனைவி இல்லை. அதனால் இங்கே என் கணவரோடு பொழுதைப் போக்க வருகிறார்! நியாயந்தானே! நமக்கேன் ஒருவர் பால் காரணமற்ற வெறுப்பு" என்று என் மனத்தைத் துவக்கத்திலேயே கடிந்தேன். இருந்தாலும் மனம் கேட்கவில்லை.

என் மனநிலை இவ்வாறிருக்க, என் கணவரோ சேஷனை ஞாயிறு தோறும் பகல் போஜனம் எங்களுடனேயே சாப்பிடவும், மாலை பட்டணப் பயணத்திலே எங்கள் இருவருடனே சேர்ந்து கொள்ளவும் சொல்லி விடுவார்! இந்த அழைப்பைச் சேஷன் சற்றும் இங்கிதம் தெரியாமல் ஏற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிடுவார்.

இது எனக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவேயில்லை. ஆம். எங்கள் இருவரிடையே அவர் எதற்கு!

மனிதர்களின் இயல்பை என்னைவிட என் கணவரே நன்கு, எளிதிலே அறிவார்! பழகின தோஷம், சேஷனின் உறவைத் துண்டித்துக் கொள்ள கணவருக்கு இயலவில்லை போலும்! ஆம்! அப்படித்தான் இருக்கும்! நானும் பழகின தோஷத்தினால் சேஷனோடு பேசும்படியாகிறதே!...... ஒரு வேளை சேஷன் கூட எங்கள் இருவரின் உல்லாசப் பொழுதைக் குலைக்க விரும்பாதவராகவே இருக்கலாம்! மனைவியில்லாத குறை, பழகின தோஷம், இவருடைய அழைப்பைத் தவிர்க்க முடியவில்லையோ, என்னமோ!.....

ஞாயிறுதோறுமாகிலும் சேஷன் வந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று என் மனம் அனுமதித்தாலும் தினந்தோறும் சாயங்காலம் சேஷன் என் கணவரின் பின்னோடு வந்து தொலைப்பதை அனுமதிக்கவே இல்லை. எப்படி கணவரிடம் இதைச் சொல்வேன்!

இதோ, காலடியோசை மட்டும் அல்ல, பேச்சுக் குரலும் கேட்கிறது! இருவருமாகத்தான் வருகிறார்கள். கணவருக்கு ஏன் கொஞ்சமும் கவலை இல்லை.... அவருக்குத் தெரியவில்லையே! நான் சொல்வதா!

இதுபோல நாட்கள் பல வந்து போயின! நான் என்ன யோசித்து என்ன பயன்! கணவரிடம் 'பளிச்' சென்று சொல்லத் துணிவு வரவில்லை!..... கணவரோடு ஒத்துப் போக உதவும் சமாதானங்களையே தேடிக்கொண்டு நாட்களை ஓட்டினேன், ஆனால் மேலும் மேலும் சந்தேகமும் அருவருப்பும் ஏற்படும்படியாகவே சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தால் நான் மட்டும் என்ன செய்வேன்! 'சேஷன் நல்லவர் தானா!' என்னும் வினாவும், 'இல்லை! இல்லை!' என்னும் விடையும் என் அந்தரங்கத்திலேயே முழங்கிய வண்ணம் இருந்தால், அமைதி காணுமா என் உள்ளம்! வானத்திலே இடி இடிப்பதற்கும், கடலிலே அலை எழும்புவதற்கும் காரணங்களையெல்லாம் அறிய முடியுமா! அல்லது தவிர்க்கத்தான் முடியுமா! மனமும் அப்படித்தானே! ஆராய்ச்சிக்கு அடங்கிவிடுவதில்லையே!

ஒருநாள் பஸ்ஸில் நாங்கள் மூவருமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தோம். என் கணவர் நடுவில் அமர்ந்திருக்க சேஷன் அவருக்கு அந்தண்டையும், நான் இந்தண்டையும், வரிசைக் கிரமமாகப் பார்த்து உட்கார முடிந்ததே என்று சந்தோஷப்பட்டேன். இந்தச் சமயம் ஒரு பெண்மணி பஸ்ஸில் ஏறினாள். இங்கிதமறிந்த என் கணவர், அந்தப் பெண்ணுக்கு இடமளிக்க எழுந்தார். உடனே, காலியான இடத்திலே சேஷன் நகர்ந்து வந்தார்! சேஷனின் இடத்திலே அந்தப் பெண் அமர்ந்தாள்! என் உள்ளம் கொதித்தது! மூன்றாம் மனுஷனாய், லட்சணமாய் எழுந்து அந்தப் பெண்ணுக்கு முதலிலேயே இடம் அளித்திருக்க வேண்டும் சேஷன்....! இப்பொழுது தாராளமாகத் தன் இடத்தைக் கொடுக்கிறாரே - என் பக்கத்தில் நகர்ந்து கொண்டு! இரண்டு பெண்களுக்கு நடுவிலே உட்கார விருப்பமா!

சடாரென எழுந்தேன் நான்; எதிரில் நின்ற என் கணவரைப் பார்த்து, "நீங்கள் உட்காருங்கள், நான் நிற்கிறேன்!" என்றேன்.

"ஏன்! என்றார் கணவர்.

"சும்மாதான்!" என்றேன். ஐயோ! இப்படியுமா அப்பாவியாக இருப்பார் என்று அவர் மேலே கோபம் வந்தது. அவர் முகம் கொஞ்சமாகிலும் சலனம் காட்டினால்தானே!

"வேண்டாம், உட்காரேன் நீ" என்றார். இதற்குள்ளாக ஓடிக்கொண்டிருந்த பஸ் நின்றது. "நாம் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்துவிட்டதே!" என்றார் பரபரப்புடன்.

அப்பா! இறங்க வேண்டிய இடம் வந்துவிட்டதா! நல்ல காலம்.....! கண்டம் தப்பியது..... இறங்கினேன்!

"கூட வா!' என்று இனி ஒரு நாளும் உங்கள் நண்பரை அழைக்க வேண்டாம்!" என்று சொல்லிவிட வேண்டும் இன்று வீட்டுக்குச் சென்றதும்.... இதுதான் என் துடிப்பு! ஆனாலும் வீட்டுக்கு வந்த பிறகு முயல் குட்டிபோல ஓடிவிட்டது அந்த எண்ணமும்..... சொல்ல நா எழவில்லை.

பிறரைக் குறை காணும் மனமும், பிறரிடம் உள்ள குறையைக் கவனிக்கும் எண்ணமும் இல்லாதவர் என் கணவர்! தன் கண்களாலே நேரில் காணும்பொழுதே அவர் கிரகிக்கவில்லையே! தாமாகவே தோன்றக் கூடிய உணர்ச்சிகளான பொறாமை, அருவருப்பு முதலியன அவருக்குத் தோன்றாத பொழுது, நான் சொல்லியா தெரியப்போகிறது....?

அடுத்த வாரம் என் கணவர், "இன்று சினிமா போகலாம்" என்று சொன்னார். "சேஷனும் வராமலா....! நான் வரவில்லை" என்று மட்டும் சொன்னேன். ஒரு மாதிரியாகிவிட்டது அவர் முகம். இப்பொழுதாகிலும் என் மனதை வெளியிட்டிருக்கலாமல்லவா?

வெளியிட்டாலும் இன்று, அழைப்பிற்கிணங்க நண்பர் வரத்தான் போகிறார். நான் போகாவிட்டால் இவர் வருந்துவார்......! பிறகு சொல்லிப் பயன் ஒன்றுமில்லை!

இன்று போய் வந்த பிறகு சொல்லிவிடுவது உசிதம்! இந்த முடிவு செய்து கொண்டு, மூவருமாகச் சினிமாவுக்குப் போனோம்.

அந்தப் படத்திலே கதாநாயகியாக நடிக்கும் நடிகை அழகுக்குப் பெயர்பெற்றவள். அவளோடு என்னை ஒப்பிட்டுப் பலர், என் கணவர் உள்பட கூறியதுண்டு. நானும் பெருமையுடன் அந்தப் புகழுரையை ஏற்றதுண்டு. ஆனால் அன்று சினிமாவிலே சேஷன் அதே வார்த்தை கூறியபொழுது என் உள்ளம் சிறுமைப்பட்டது. ஏன்! எல்லோரும் கூறுவதையே சேஷனும் கூறியிருக்க, இதைத் தவறாக ஏற்கும் என் மனம்தான் தவறு செய்கிறது போலும் என்று என்னையே கடிந்து கொண்டேன். இதற்குப் பிறகு துணிந்து எப்படி நான் சேஷனைப் பற்றிக் கணவரிடம் சொல்வது....! என் மனம் குழம்பிவிட்டது.

இத்தகைய போராட்டங்கள் இனி நிகழாமல் தடை போடச் சிறந்த வழி எது என்று யோசித்தேன். அதன் விளைவாக 'இனி அவ்விரு நண்பர்களுடன் நான் சேர்ந்து புறப்படக்கூடாது!' என்று தீர்மானித்தேன்.

ஆனால் நிலைத்ததா இந்த உறுதி! ஒரு வாரம் ஏதோ காரணங் கூறித் தப்பித்துக் கொண்டேன். மறுவாரம், மாதம் பிறந்து சம்பளம் வந்திருந்ததால், வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்களை நானும் கவனித்து வாங்க வேண்டியிருந்தது; கூடப் போனேன்.

ஒரு புஸ்தகக் கடையருகே வந்தோம். உள்ளே புகும் சமயம் என் கணவர் என்னருகே வந்து, "நீ பார்த்து வை சில புத்தகங்களை. நான் இதோ அண்டைக் கடையிலே 'டூத் பேஸ்ட்' 'ஸோப்' வாங்கி வருகிறேன்" என்றார். நான் துணுக்குற்று, "நான் மட்டும் இருக்கிறதா!" என்ன சொன்னீர்கள்!" என்று முணுமுணுத்தேன்.

"பயமா!.... சேஷன் இருப்பான்! ஒரு நொடியில் வந்துவிடுகிறேன்!" என்று கூறிவிட்டு, சீக்கிரம் வந்துவிடுவதற்காகத்தான் போலும், விரைந்து மறைந்துவிட்டார் அவர்.

பேஷ்! சேஷன் ரொம்ப நல்ல துணைதான்!....என் கணவர், சேஷனின் இயல்பு அறிந்துதான் இவ்வாறு செய்கிறாரா!...... அல்லது கல்மஷமற்றுத்தான் இவ்வாறு செய்கிறாரா!..... இது எனக்குப் புரியவேயில்லை..... சேஷனுக்கும் இவருக்கும் எத்தனை வித்தியாசம்! இவ்விருவரையும் ஒன்றாகப் பிணைக்கும் நட்பின் விந்தைதான் என்ன!

இப்படிப் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்குப் பதில் இவ்விருவர்களின் இயல்பை ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது, "பானு' இதோ பார்!" என்று சேஷனின் குரல் ஒலிக்கவே வேண்டா விருப்புடன் தலை நிமிர்ந்தேன்.

"இந்தக் கண்ணைப் பார்! அசல் உன் கண் மாதிரி! உம், உன் கண்ணேதான்!" என்று சேஷன் என்னையும் ஒரு முறை கூர்ந்து நோக்கிவிட்டுத் தம் கையிலே பிரித்துப் பிடித்திருந்த பத்திரிகையிலும் ஓர் ஓரத்திலே கூர்ந்து பார்த்தார். பார்த்துவிட்டு என்னிடம் அந்தப் பத்திரிகையைக் கொடுத்தார். ஒரு ஆங்கில மாதப் பத்திரிகை அது. அதிலே 'அழகிய கண்கள்' என்னும் தலைபின் கீழ், பலவிதக் கண்களின் புகைப்படங்கள் காணப்பட்டன. "கருவண்டுகள்" என வருணிக்கும் ஓர் கண்ணின் புகைப்படத்தைக் காட்டித்தான் சேஷன் அவ்வாறு கூறினார். சேஷன், ஆதிசேஷன் போலவே பிரும்மாண்டமான சர்ப்பமாய் எனக்குத் தோற்றமளித்தார்.

"உம், இருக்கலாம்" என்று சுருக்கமாய் விடையளித்துவிட்டு, நான் மீண்டும் புத்தகம் புரட்டுவதிலே கவனம் செலுத்தினேன்.

வேற்றுப் பெண்ணிடம் பழகும் பண்பு இதுவா! 'சகஜம்' என்றாலும் அதற்கு ஒரு வரம்பு இல்லையா! கச்சிதமாகப் பழக வேண்டாமா!

ஒரு நொடியிலே வந்துவிடுவதாகக் கூறிச் சென்ற கணவர் பல யுகங்களுக்குப் பின்னர் வந்தது கண்டு மிகுந்த கோபத்துடன், "ஏன் இவ்வளவு நேரம்?" என்று கேட்டேன். அவர் ரொம்பச் சாவதானமாக, "எத்தனை நாழிகையாகிவிட்டது! பதினோரு நிமிஷம்! இதுகூட ஆகாதா கடையென்றால்" என்று கைக்கடிகாரத்தைக் கொண்டு வந்து என் முகத்துக்கு எதிரே காட்டினார். "என்ன புத்தகம்!...... இது நல்லதாச்சே! வாங்கலாமா!" என்று என் கையிலிருந்த புத்தகத்தைப் பற்றிச் சேஷனுடன் அளவளாவ ஆரம்பித்துவிட்டார். எனக்குப் புத்தகம் பொறுக்கத் திறமை இருக்கிறது என்று மெச்சிக் கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டார்!

தற்சமயம், கணவரிடம் சேஷனைப் பற்றிக் குறை கூறுவதிலே பயனே இல்லை. "சேஷன் நல்லவர் அல்ல!" என்னும் உறுதி ஏற்பட வேண்டும் எனக்கு. கணவரிடம் என் அதிருப்தியைக் கூற எனக்கு ஆதாரம் வேண்டும்! அரை குறையாகக் கணவரிடம் முணுமுணுப்பதிலே பயன் இல்லை. தன் கணவனின் நேர்மையற்ற குணத்தை, சஞ்சல சித்தத்தை, சீதா சிறிதேனும் அறிந்திருக்கமாட்டாளா! நிச்சயம் அறிந்தே இருப்பாள்! பிற பெண்களைப் பார்த்து இளித்துக் குழையும் கணவனின் இயல்பை நிச்சயம் அறிந்திருப்பாள்!.... தன் கணவனைப் பற்றி அவள் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயம் எத்தகையது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, உடனே தயக்கம் இன்றி, நறுக்குத் தெரித்தாற்போல கணவருக்கு என் அன்புக் கட்டளையை இட வேண்டியதுதான். சேஷனின் தோழமையை விட்டு விடும்படி சொல்லிவிட வேண்டியதுதான்.....!

சீதாவுக்குக் கடிதம் ஒன்று வரைந்தேன். லோகாபிராமமாகப் பல விஷயங்களையும் பல தகவல்களையும் எழுதிக் கொண்டே போய், ஓரிடத்திலே வலையை விரித்துவிட்டேன்.

"நாம், இந்து பெண்கள், கணவனே கடவுள் என்று இருந்துவிடுகிறோம், சீதா! இன்றைக்கு அவர்கள் கண் முன் நாம் இருக்கும்பொழுது நமக்கு நிகர் யார் என்றும் நம்மை விட்டால் அவர்களுக்கு உலகம் ஏது என்றும் மெச்சுவார்கள். நாளை நாம் மறைந்தால், இந்தப் புகழுரை வேறொருத்தியிடம்! இந்தப் புருஷர்கள் அனைவரும் வஞ்சகர்கள்!" என்று ஓர் பகுதியிலே எழுதினேன்.

"ஆம், உண்மை!" என்பாள் சீதா! சேஷனைப் பற்றிய என் எண்ணம் உறுதிப்பட்டுவிடும் என்று நினைத்தேன்.

கடிதத்தை மடித்துத் தபால் கவருக்குள்ளே புகுத்தி வைக்கும்பொழுது, கண்மூடிப்படுத்திருந்த என் கணவரைப் பார்த்தேன். "இந்த என் குற்றச்சாட்டு உங்களைச் சாரவே சாராது! வேறு பல புருஷர்களுக்கு - முக்கியமாக - சேஷனுக்குப் பொருந்தும்!" என்று நன்றி பொங்கக் கூறியது என் இதயம்.

சீதா எழுதிய பதில் கடிதமும் வந்தது. "புருஷர்களை நம்பலாகாது என்றுதான் சகஜமாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் எல்லா ஆடவர்களையும் ஒருமிக்கப் பழிப்பது தவறு. உத்தம புருஷர்கள் எப்போதும் உலகத்திலே சிலர் உண்டு. நான் ஒரு லட்சிய புருஷனின் மனைவி என்னும் பெருமிதம் எனக்கு உண்டு. உனக்கு அத்தகைய பெருமை இல்லையா!" என்று எழுதியிருந்தாள்.

ஐயோ! இப்படியா நினைக்கிறாள் சீதா! இப்படியா சொல்கிறாள் பேதைப் பெண்! அவள் புருஷனா லட்சிய புருஷன்! அவள் கணவனைப் பற்றி நான் நினைப்பதென்ன! அவள் நினைப்பது என்ன! மனைவியின் அன்பென்னும் அஞ்ஞானம் திரையிட்டு விட்டதுபோலும்!

ஆ! அப்படியானால் நான்! நான் மட்டும் ஒரு மனைவியில்லையா! என் கணவர் குணக்குன்று, அன்பின் உரு, சீலத்தின் சிற்பம் என்றெல்லாம் நினைக்கின்றேனே!...... இதுவும் பிரமைதானோ!

பிறர்க்கும் அவர் உத்தமர் அல்லவோ!............. பிறர்க்கும் அவர் லட்சிய புருஷராகத் தோன்றுவதில்லையோ!......... அல்ல போலும்! சீதா கேட்கிறாளே, தன்னைப் போல எனக்குப் பெருமை உண்டா என்று!..........

சீதாவின் கடிதங் கண்டது முதலே என் மனம் சாந்தி இழந்தது. ஓயாத சிந்தனை, தெளிவில்லா ஆராய்ச்சி, முடிவு அற்ற குழப்பம் என்னுள்ளத்துள்ளே நிலவத் தொடங்கிவிட்டது.

"என்ன இருந்தாலும் சேஷனைப்போல என் கணவர் இருக்கமாட்டார்" என்ற நல்லெண்ணமும் என்னைவிட்டு அகலவில்லை.

"இந்த என் நம்பிக்கை, மனைவியின் ஸ்தானத்திலே எழும் அஞ்ஞானம்தான்!" என்ற நினைப்பும் போகவில்லை.

"என் கணவரையும் நம்பக்கூடாதுதான்!" என்ற குடைச்சலையும் என்னால் பொறுக்கக்கூடவில்லை.

சேஷன் என்னோடு பழகிய முறை கண்டு கணவர் என்மீது சந்தேகப்பட வேண்டியது போக, என் கணவரின்பால் எனக்கு அவநம்பிக்கை ஏற்படலாச்சே! . . . என் செய்வேன் நான்! நம்பிக்கை, வாழ்க்கையின் ஊன்றுகோல் என்பது தெரியாதா எனக்கு! தெரிந்து என்ன பயன்! என் உறுதி தளர்ந்துவிட்டதே!

எங்கள் இல்வாழ்க்கையின் இன்பத்திலே இதுவரை ஒரு மாசு உண்டா! அவருக்கும் எனக்குமிடையே தோன்றியிருந்த அன்பு, அந்த அன்பின் மேலே எங்களுக்கு இருந்த பரஸ்பர உறுதி இவற்றின் காரணமாக எத்தனை பெருமிதம் எனக்கு, முன்பு! இப்பொழுது!......

"சரியான தோழர்தான்! அவர் நட்புவிடுவீர்களா!" என்றேன் ஒருநாள். அவர் சிரித்துக்கொண்டார், சாதுபோல.

"மனைவியின்மேல் சந்தேகங்கொண்டு அவளைக் கட்டுப்படுத்தும் புருஷன்தான் அன்பு நிறைந்த கணவன்! எவருடன் பேசினால் என்ன, எங்கே போனால் என்ன என்று மனைவி விஷயத்திலே அசிரத்தையாக இருக்கும் கணவனின் அன்பு பூரணத்துவம் இல்லாத அன்பு!" என்று ஒரு நாள் சொன்னேன். சொல்லி விடுகிறேனேயொழிய சொல்லிவிட்டு அங்கே நிற்கத் துணிவு இல்லை!.... புரியும்படியாயும் ஒரே மூச்சிலே சொல்லிவிட, என் மனதிலே அத்தனை வன்மம் இல்லை. நாவிலே வன்மை இல்லை. ஏதோ குளறிக் கொட்டிவிடுகிறேன். பிறகு என் மனதிலே உண்டாகும் வேதனை கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

இந்த என் வேதனை நீங்குமா! குற்றங்குறைகள் மலிந்த சாதாரண மனிதர்தானா என் கணவரும்! நான் நினைத்திருந்ததைப் போல ஆதர்ச புருஷர் அல்லவா! - இப்படி ஏங்கியது என் மனம்.

எங்காவது கொஞ்சநாள் இடம் மாறி இருந்து மனம் மாறி வர வேண்டும்! 'நிரடலை' இந்த மனக் குழப்பத்தைப் பிரிவு தான் சரி செய்யும்.

கணவரிடம் பேச்சுத் துவக்கினேன். "இடம் மாற்றம் வேணும்போலே இருக்கு எனக்கு!" என்றேன். 'எனக்கு' என்னும் வார்த்தையைப் பளிச்சென்று சொல்லத் தயக்கமாக இருந்தது.

"அதற்கென்ன, பேஷாக இடம் மாறினால் போச்சு! லீவுக்கு எழுதிப் போடட்டுமா! மூன்று வாரம் லீவு கிடைக்கும். உன் பெற்றோர் வீட்டிலே பத்துநாள். என் பெற்றோர் வீட்டிலே பத்து நாள்! குஷியாய்ப்போய் இருந்துவிட்டு வரலாம்!" என்றார் கணவர்.

அவர் சொன்ன பாணி கண்டு உடலும் மனமும் சிலிர்த்துப் பூரித்துப் போனேன். இருவருமாகச் சேர்ந்து பயணம் போனால், மனம் பதமாகப் பிரிவு இராதே என்று தோன்றினாலும், என் காதல் மனம் கணவரின் ஏற்பாட்டினையே வரவேற்றது.

தாற்காலிகமாக சேஷனோடு அவர் நட்பு தடைப்படும் அல்லவா? அதுவே போதும் என்று தோன்றியது.

* * *

நாங்கள் இருவரும் விடுமுறையைக் குஷாலாகக் கழிக்கவே கிளம்பினோம். என் மனத்துள்ளே அந்த அவநம்பிக்கையின் உறுத்தல் இருந்தாலும், உல்லாசப் பயணத்தின் போதையிலே அதை அலக்ஷ்யம் செய்தேன்.

முதலில் நாங்கள் என் மாமனார் இருந்த ஊருக்குப் போனோம்.

இதற்கு முன்பு மூன்று நான்கு தடவைகள், நோன்பு, பண்டிகை போன்ற விசேஷ சம்பவங்களையொட்டியே சென்றேன். அப்போதெல்லாம் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு மேலே தங்கினதில்லை. இந்தத் தடவைதான் பத்து நாள் தங்கப் போகிறேன். மாமனார் மாமியாரிடம் அதிகம் தங்கிப் பழகாததனால் தான் போலும், அவர்கள் எனக்கு நண்பர்கள் போலத் தோன்றினார்கள். அவர்களோடு குஷாலாக இருக்கும் ஆசையோடு போனேன்.

இரண்டு மூன்று நாட்களில் என் உற்சாகம் சிறிது குன்றிவிட்டது. முன்பெல்லாம் என்னைக் கூட்டிக்கொள்ளாமல் கணவர் வெளியே புறப்பட்ட நாட்கள் மிகச் சொற்பம். இங்கே அவர் போக்கு புதுமையாக இருந்தது. அவர் பாட்டுக்குக் கிளம்புவார், போவார், மெள்ள வீட்டுக்குத் திரும்பி வருவார்.

எங்கே போகிறார்! யாராவது பழைய நண்பர்கள் வீட்டுக்கா!....என்னை மணக்கும் முன்பு இங்கே எந்தப் பெண் மீதாவது நாட்டம் இருந்திருக்குமோ!.... இது போலச் சில சந்தேகங்கள் எழுந்தன எனக்கு.

இந்தத் தடவை அதிக நாள் தங்கியதனால் எனக்குச் சில புது விஷயங்களைக் காண முடிந்தது. முன்பு கல்லூரி நாளிலே என் கணவர் எத்தகையவர் என்பதை மெல்ல இங்கே அவருடைய பெற்றோர் மூலம் அறிந்துவிட வேண்டும் என்ற அவாவும் தோன்றியது.

ஓரிரண்டு நாள் கழித்து ஒரு இளம் பெண் வந்தாள். கணவர், அவளோடு பேசினார், அவளுடைய குழந்தையை எடுத்து முத்தமிட்டுக் கொஞ்சினார். அவள் போன பிறகு என் மாமியார் "அவளை இவனுக்குக் கொடுப்பதாகக் கூடப் பேச்சு இருந்தது. இப்போ அவள் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகிவிட்டாள். உனக்கும் ஒரு குழந்தை அதுபோலப் பிறக்க வேண்டும்" என்றாள்.

"அவளை அவருக்குக் கொடுப்பதாக இருந்தது' என்ற சொல் என் செவியிலும், அவள் குழந்தையை அவர் முத்தமிட்ட காட்சி என் கண்களிலும் சுழன்று சுழன்று வந்தன. அந்தச் சுழற்சியிலே அழற்சி கொண்டு நான் "அவளையே பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் அதேபோல் குழந்தை பிறந்திருக்கும்!" என்று சொல்லிவிட்டேன்! அதன் அர்த்தம் புரிந்ததோ இல்லையோ.... என் கணவரும் பேசவில்லை, அவர் அன்னையும் பேசவில்லை.

பிறகு ஒருநாள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபொழுது "இன்று எல்லாம் புளி சற்றுத் தூக்கலாய் இருக்கு" என்றார் கணவர்.

"நேற்று ரசம் மட்டும் புளிப்பு. இன்று, எல்லாமே புளிப்பா! கொஞ்ச நாள் போனால், நான் கூடப் புளித்துவிடப் போகிறேன்!" என்றேன் சிரித்துக் கொண்டே மாமியார் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒன்றும் சொல்லவில்லை மாமியார்!

'அப்படிப்பட்டவர் அவர் அல்ல' என்னும் வார்த்தை ஏன் வரவில்லை அவருடைய அம்மாவிடமிருந்து!

என் புக்ககத்தை விட்டுப் பிறந்தகத்துக்குப் புறப்படும் நாள் வந்தது. அன்று பிற்பகல் பெட்டி படுக்கை எல்லாம் பார்த்து எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"இப்போ என்னமாய் அடங்கிவிட்டான், பெண்டாட்டி வந்த பிறகு...." என்று என் மாமியார் மாமனாரிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தார்!

"அப்படியெல்லாம் சொல்லாதே! சிறு பெண் காதிலேபட்டால் மனசு கஷ்டப்படுவாள்!" என்றார் மாமனார்.

"தெரிந்தால் தெரியட்டுமே! தெரிய வேண்டாமா என்ன!" என்றார் மாமியார்.

சரிதான்! நான் ஊகித்தது சரிதான்! முன்பு கணவர் போக்கு ஒரு தினுசுதான்! இப்போது அடங்கியிருக்கிறாரா! புது இளம் மனைவி தான்! இப்போது இப்படி இருந்தால் போதுமா! அந்தக் குறைபாடு போய்விடுமா! சந்தர்ப்பங்கள் நெருங்கிவிட்டால், பஞ்சுக்கும் நெருப்புக்கும் உள்ள உறவு வந்துவிட எத்தனை நாழிகையாகும்!

நான் ஒன்றும் பேசாமல் வந்துவிட்டேன். கணவர் ஏதோ புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தார். "என் தொல்லை இல்லாமல் எங்காவது போய் வருகிறதுதானே! எல்லா நண்பர்களிடமும் சொல்லிக்கொண்டு விட்டீர்களா! என்று கோபமாய்க் கேட்டுவிட்டு வந்தேன். அவர்தான் சாமர்த்தியக்காரராயிற்றே, சாது போலத் தோற்றமளித்தார்! என்னுடைய அஞ்ஞானத்தை நன்கு அறிந்துதான் போலும் புன்சிரிப்பு மட்டும் அவர் முகத்திலே தோன்றிவிடுகிறது! வாய்விட்டு முன் போலப் பேசுவது மட்டும் குறைந்துவிட்டது!

அன்று மாலை அங்கிருந்து கிளம்பிவிட்டோம். பயணத்திலே நான் குஷியாகவே பேசிக்கொண்டிருந்தேன். எனினும் உள்ளூற வேதனை அரித்தெடுத்தது. என் பிறந்தகத்திலே போய்ப் பத்துநாள், இருவருமாக இருக்கப் போகிறோம். சலுகைகள் சூழ்ந்த அந்தச் சூழ்நிலையிலே என் துன்பம் சற்றுக் குறையும் என்று நினைத்தேன்.

என் பெற்றோரும், அண்ணாவும் மதனியும் தங்கையும் தம்பிகளும் என்னை என் கணவரோடு கண்டு பூரித்துப் போனார்கள். இங்கே, நான் பிறந்து பெரியவளான இங்கே எத்தனை சலுகை, எத்தனை சுயேச்சை எனக்கு! கணவருடன் குடித்தனம் செய்யப்போன பிறகு ஓரிரண்டு தடவைதான் வந்திருக்கிறேன். அப்பொழுதெல்லாம் கணவரோடு வந்ததில்லை; தனியாகத்தான் வந்திருக்கிறேன். கணவருடன் இப்பொழுதுதான் வருகிறேன். அவருடைய பொறுப்புள்ள மனைவியாக வந்தும்கூட, குழந்தையாக மாறிப் போனேனே! ஆம், என்னமோ கேட்டார் கணவர் என்னிடம். நான் என் தங்கையிடம், "சற்றுக் கவனி அவர் அலுவலை!" என்று கூறிவிட்டு, அடுத்தகத்தில் இருக்கும் என் சிநேகிதியைப் பார்க்க ஓடிவிட்டேன், வந்து இறங்கிய ஒரு மணிக்குள்! பாவம்...... அவர்......!

ஆனால் நான்தான் மனம் வருந்தி, அவர் விரும்பும் உதவிகளைச் செய்யவில்லையே என்று நொந்து கொண்டேனே தவிர, அவர் என் பணிகளையோ ஒத்துழைப்பையோ நாடுபவராகவே இருக்கவில்லை என்பதைச் சீக்கிரமே கண்டேன்! அவர் பாட்டுக்குக் குஷாலாகத்தான் இருந்தார். தனக்குத் தேவையான காரியங்களை என் தங்கை, மதனி, தம்பிகள் மூலம் கவனித்துக் கொண்டார். எனக்கு அவர்பால் நினைப்பு இல்லாமலா போய்விட்டது! அவர்தான், நான் ஒருத்தி இங்கே இருப்பதை மறந்துவிட்டவர்போல ஆகிவிட்டார்! என்னை மனைவியாக அவருக்கு அளித்த இல்லம் இது என்ற உரிமையுடன் அவர் குஷியாக வளைய வந்தாலும், அவர் என்னைத் தன் மனைவி என்ற உரிமையுடன் ஏவவுமில்லை; அழைக்கவுமில்லை.

ஒருநாள் ஆத்திரம் பொங்க, நான் "போகிறேன் சிநேகிதியுடன், கடைக்கு!" என்றேன். "போயேன்" என்றார் அலட்சியமாகச் சிரித்துக்கொண்டு! நான் போய்விட்டால் அவருக்குக் கஷ்டமா! என் தங்கையோடு சதுரங்கம் விளையாட உட்கார்ந்துவிட்டால், மணிக்கணக்கிலே அதிலேயே மூழ்கிவிடுவாரே! குடிக்கத் தண்ணீர் வேண்டுமானால், நான் வீட்டிலிருக்கும்பொழுதே என்னை அவர் கூப்பிடுவதில்லையே! என் கையால் குடிக்க நீர் வாங்கிக் கொள்வதிலே மவுசு குறைந்துவிட்டது போல் தோன்றியது. இந்தச் சஞ்சலச்

சுபாவம் ஆராயத்தானே வேண்டும்! என்னுடன் அவர் அதிகம் உறவு கொண்டாடாமலே என்னை மறந்தவராகவே இருந்தது கண்டு அடிக்கடி வெகுண்டேன். கடுகடுப்பாகப் பேசலானேன். 'இது அழகா? என்று என் மனம் சில சமயம் யோசித்தாலும் என் நா அடங்கவேயில்லை, முன்பு 'அவர் மனம் நோகுமோ' என்று அச்சமுடன் எண்ணி எண்ணிப் பேசிய நானா இப்பொழுது அவர் மனம் நோக வேண்டும் என்று விரும்பிப் பேசுகிறேன்!........ஆம்! விரும்பித்தானே பேசுகிறேன். அஞ்ஞானம் நீங்கி விழிப்புப் பெற்றுவிட்ட என் புது நோக்கினை அவர் உணர வேண்டும். அவரிடமுள்ள பண்புக் குறைவை நான் அறியாமலில்லை என்பதை அவர் உணர்ந்து மனம் கூச வேண்டும். இதுவல்லவோ என் லக்ஷ்யம்.

அவர் ஆதரிச புருஷர், நற்குணங்களின் வடிவு என நான் அவரைப் போற்றி வந்த அஞ்ஞானம் அவரிடம் குறை காணாமல் ஏமாந்தது. என்றைக்கேனும் ஒரு நாள் இவர் என்பால் அன்பு தளர்ந்து விடக்கூடியவர்தான் என்பதை அறிந்த பிறகும் நான் என் மாசற்ற அன்பை அவரிடம் செலுத்த இயலுமோ?

விடுமுறை முடியும் நான் அணுகிவிட்டது. "திரும்பி ஊருக்குப் போக வேண்டியது தானே, நாம்!" என்று கேட்டார் அவர்.

"வேலைக்குப் போக பாரமாயிருக்கிறது போலிருக்கிறது!" என்று கேட்டுவிட எண்ணினேன். ஆனால் சும்மா இருந்துவிட்டேன்.

"பதினைந்து நாள் நிமிஷமாகப் பறந்துவிட்டதுபோல் இருக்காக்கும்" என்றார் அவர்.

என் தங்கையும் அண்ணாவும் 'பக்கென'ச் சிரித்தார்கள். எதற்குச் சிரிப்பு? என்னத்தை விசேஷ நகைச் சுவையுடன் சொல்லிவிட்டார் அவர்! கோபம் வந்தது எனக்கு.

"உங்களுக்கு இருக்காக்கும் ஒரு நிமிஷம் போல! பேஷாக லீவு போட்டுவிட்டு இன்னும் உட்கார்ந்து கொண்டு இருங்களேன்! யார் தடுக்கிறார்கள்!" என்று நறுக்கெனக் கேட்டுவிட்டேன்.

விரிந்துவிட்ட வெண்கலம் ஒலிப்பதுபோல் ஒலித்த குரலில் "எனக்கு லீவு கிடைக்காது! உனக்கு வேண்டுமானால் லீவு உண்டு! இருந்துவிட்டு வருகிறாயா!" என்று சொன்னார்.

இங்கே இன்னும் சிலநாள் அவரால் இருக்க இயலாவிடினும், அங்கேயாவது கொஞ்சநாள் என் தொல்லையின்றி இருக்க எண்ணம் போலிருக்கிறது! வருத்தமும் கோபமும் பீறி வர, "பேஷாக இருக்கிறேன்!" என்று சொல்லிவிட்டேன்.

எங்கள் ஊருக்கு, எங்கள் வீட்டுக்குப் போக, கணவர் மட்டும் புறப்பட்டுவிட்டார். எனக்கும் போக ஆவல். என் ஆவலை அறிய முடியாத அவர் பின்னே, 'ரோசங்' கெட்டு நான் போவானேன்!...... வைராக்கியம் மேலிட்டு நின்றது. இருக்கும் 'ரோச'மெல்லாம் திரளாக என் நெஞ்சக் குழியிலே தங்கியது. அவருடன் அதிகம் கலகலத்துப் பேசவில்லை நான். நெருங்கிப் பேசினால் அழுகை பொத்துக்கொண்டு விடும்போல் அச்சம் ஏற்பட்டது. அழுவார்களா! -சட்! எதிரொலி வராத இடத்திலே எதிரொலியை எதிர்பார்த்துக் கத்திக் கத்தி ஓய்வதிலே என்ன பொருள் இருக்கிறது!

விடை பெற்றுப் போகும்பொழுது அவரிடம் குழைவு இருந்தது. இந்தக் குழைவு எனக்காகவா! இல்லை! என் பிரிவு தவிர்க்க முடியாததா! மனம் வைத்தால் கூட்டிப் போகலாம்! பத்துநாள், என் குறுக்கீடின்றி குஷாலாகக் கழித்த இந்த இடத்தைப் பிரியும் வருத்தம்! நான்தான் சீக்கிரமே போகப் போகிறேனே! எனக்காகவா இந்த நிகழ்ச்சி!

இந்தப் புருஷர்களுக்கே பிற பெண்களுடனே பழகுவதிலே கொண்டாட்டம். சேஷன் என்னிடம் அப்படித்தானே இருந்தார். இவரும் என் மதனி, தங்கையுடன் அப்படித்தான் இருக்கிறார். கலகலப்பாகப் புருஷர்களுடன் பழகும் பெண்கள் குறைவு இந்துச் சமூகத்திலே.

இந்தப் புருஷர்கள் சந்திக்க நேருகிற பெண்கள் சிலர்தாம். அப்படிச் சந்திக்கிற பெண்களைக் கண்டு மயங்கிப் போய் இனிக்கிறது இந்த ஆண் கும்பல்! சஞ்சலச் சித்தமுள்ள பெண்கள் உண்டு... ஆனால் அவர்கள் சொற்பம். இந்த ஆண்வர்க்கம் ஒரே தினுசு!

பாவம், சீதா தன் புருஷன் எத்தகையவன் என்பதை அறியவேயில்லை. நல்ல வேளை..... நான் விழித்துக் கொண்டேன்.

முன்னிருளைப்பிடிக்கப் பின்னிருள் தொடர்ந்து வரும் நாட்கள் உண்டு; முன்னிருளைத் தொடர்ந்து பின்னிலவு வரும் நாட்களும் உண்டு. என் மனமும் சற்றே மாறியது. கணவர் ஊர் சென்ற பிறகு என் உள்ளத்திலே நயம் ஏற்பட்டது. சீக்கிரமே என் இல்லத்திற்குப் போய்விட வேண்டுமென்ற அவா எழுந்தது. இதற்குள் ஒரு கடிதமும் வந்தது அவரிடமிருந்து.

"சீதா ஊரிலிருந்து வந்துவிட்டாள். நீ இங்கு இல்லை என்று அறிந்ததும் மிகவும் ஏமாற்றமடைந்தாள். அவள் பிறந்தகத்திலே ஆறு மாதம் இருந்து ஓய்வு பெற்று, குழந்தையோடு வந்திருக்கிறாள்! எனக்கு உன்னை இங்கே வரும்படி வற்புறுத்த இஷ்டமில்லை, எனக்காகவோ, சீதாவுக்காகவோ பறந்து கொண்டு நீ வர வேண்டும் என்பதில்லை. உன் இஷ்டம்போல் எத்தனை நாள் உன் பிறந்தகத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறதோ அத்தனை நாள் இருந்துவிட்டு வா."

இந்தக் கடிதம் எனக்குக் கொஞ்சங்கூட திருப்தி அளிக்கவில்லை. சேஷன் எங்களிருவரிடையே புகுந்து என்னிடம் மதிப்பிழந்தது போல, இவரும் அவ்விருவரிடையே புகுந்து சீதாவிடம் மதிப்பு இழந்துவிடப் போகிறாரோ என்ற பயம் ஏற்பட்டது.

என் இஷ்டம்போல வரலாமா நான்! என் இஷ்டம் என்ன என்பதை அறிவாரா! அறியவில்லை! அறிவதற்கு வேண்டிய உள்ளன்பு அவரிடம் இருந்தாலல்லவோ! என் இஷ்டம் என் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்பது தான்! ஆம்!

என் இஷ்டத்தை நான் எப்படிச் சொல்வது பெற்றோரிடம்! கணவர் போய் ஒரு வாரம்தானே ஆயிற்று!

"எனக்கு வீட்டைப் பற்றிக் கவலையாய் இருக்கு, அம்மா! நான் போகிறேன்" என்றேன் அம்மாவிடம்.

"அதென்ன, அப்படிச் சொல்லிவிட்டாய், பானு!" என்று பரிவுடன் கேட்டாள் அன்னை.

"ஆமாம், அம்மா! அங்கே ஊரில் நான் இருந்தபொழுது ரொம்பக் குழைவுடன் தான் இருந்தார்! அவருடைய பெற்றோர் ஊருக்கு வந்ததுமே சற்று மாறிவிட்டது போக்கு. நான் இருக்கும்போதே நாலு பேரைக் கண்டதும் மாறிவிட்டாரே...." என்று இழுத்தேன்.

"அங்கே, உங்கள் வீட்டில் அவர் உன்னிடம் இருப்பதுபோல, அவருடைய பெற்றோர் முன்னிலையிலே அவர் இருந்தால் அவருக்கும் பொல்லாப்பு, உனக்கும் கஷ்டம்!" என்றாள் அம்மா.

"முன்பு இவர் ஒரு தினுசாக இருந்ததாகவும் நான் வந்த பிறகு என்னமோ கூத்து எல்லாம் அடங்கிவிட்டதாகவும் மாமியாரும் மாமனாரும் பேசிக் கொண்டார்கள், தெரியுமா! இவர் போக்கை எப்படி நம்புவது?" என்றேன் துடிப்புடன்.

"அசட்டுப்பெண்! மாமியார் மாமனாரிடம் இருந்திருந்தால் தெரியும்! சாதாரணமாகப் பிள்ளையைப் பெற்ற பெற்றோர் எல்லோருமே குறைப்படுவது இந்த ரீதியில்தான்! அதிலே உண்மையும் உண்டு. புருஷப் பையன், கொஞ்ச நாள் துடுக்காகத்தான் இருப்பான். சம்சாரம், குடும்பப் பொறுப்பு என்று வந்ததும் ரொம்ப ஒடுங்கிப் போய்விடுவான்! உலக வழக்கம்தான் இது!" என்றாள் அம்மா.

ஐயோ, பாவம்! மாப்பிள்ளை அவளை அத்தனை வசீகரித்துவிட்டார்! இவர்களுக்கு எப்படி என் பேச்சு புரியும்!

* * *

என் கணவர் இருப்பிடத்துக்குப் பயணமானேன் நான். புறப்படும் முன்பு, "அம்மா! குழந்தாய்! உனக்குச் சற்றுத் துடியான சுபாவம்! மாப்பிள்ளை சுபாவம் ரொம்ப நிதானம்! தம்பதிகள் இந்த மாதிரி ஏறத்தாழ இருப்பது நல்லதுதான். ஆனால் இந்தச் சிறு வித்தியாசம் அகன்றுகொண்டே போய்விடக்கூடாது, அம்மா! கொஞ்சம் அனுசரணை வேணும்!" என்று என் அன்னை போதனை செய்தாள்.

அட பாவமே! இதென்ன மாப்பிள்ளை மீது என், பெற்றோர்க்கு இத்தனைப் பரிவு! என் தங்கையும் அண்ணாவும் மதனியுங்கூட நேற்று, "பாவம், அவர்! பானு சண்டை போட்டுவிட்டாள்!" என்று பழைய சமாசாரத்தைக் கிளப்பினார்களே! மேற்பூச்சைக் கண்டு ஏன் இவர்களுக்கு இத்தனை மோகம்!

கணவன் எப்படிப்பட்டவனாயினும் பொருட்படுத்தாமல் பணிந்து போக வேண்டும் என்று தான், அம்மா எச்சரிக்கையாக எனக்குப் போதனை செய்கிறாள். நான் கணவரைச் சில சமயம் கடிந்ததைக் கண்டு வெருவுகிறாள். எனக்கும் கணவர்மேல் எத்தனைதான் அன்பு இருந்தாலும், மனதிலே அவரைப் பற்றிய தெளிவான அபிப்பிராயம் வேண்டாமா? வாழ்க்கைத் துணைவரை நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?

ஊர் போய்ச் சேர்ந்தேன் நான். "அட இதென்ன, திடுதிப்பென்று!" என வியந்து கூவினார் கணவர். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. வந்தவுடனே சண்டை போடுவானேன்! என் திடீர் வருகை அவருக்கு அதிர்ச்சியளித்ததைச் சுட்டிக் காட்டிவிட வேறு சந்தர்ப்பங்கள் வராமலா போகும்!

"நீ என்னருகே இல்லாதது எவ்வளவு விரிச்சென்று இருந்தது தெரியுமா, பானு!" என்றார் அவர். "நீங்கள்தானே என்னை அங்கே இருக்கச் சொன்னீர்கள்!" என்றேன்.

"நீ உன் பெற்றோர் வீட்டிலே கால் வைத்ததுமே குஷியாய்க் குதித்துக் கும்மாளம் போட்டதைப் பார்த்துத் துணுக்குற்றுவிட்டேன். உன் சுதந்திரத்துக்குத் தடையாக நான் இருந்துவிடுவேனா என்றுதான், நீ என் மனைவி என்பதையே அங்கே மறந்தாற்போல் இருக்க முயன்றேன். இங்கேதான் என் காரியங்களுக்காகவும் தேவைகளுக்காகவும் அல்லற்படவேண்டியிருக்கிறது. அந்தப் பொறுப்பு உனக்கு அங்கேயும் வேண்டாமே என்று எண்ணி உன்போக்கிலே உன்னை விட்டுவிட முயற்சி செய்தேன். அப்படியுங்கூட நீ சில சமயம் கடுகடுப்புடன் என்னிடம் பேசினாய், நான் இல்லாமலேயே அங்கே சில நாள் இருந்தால் உன் குறை நீங்கும் என்று உன்னை இருக்கச் சொன்னேன்!" என்றார் கணவர்.

உவகை குழைந்த வியப்பு என்னை ஆட்கொண்டது. "இது நிஜமா!" என்று எண்ணிக் குதூகலித்தது என் மனம்.

"இன்று என் வரவினால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக் போதையிலே அவர் கூறும் இனிப்புப் பேச்சு அல்லவே இது!" என்ற ஐயம் மட்டும் போகவில்லை.

மறுநாளே சீதாவைக் காணப் புறப்பட்டேன். முன்பிருந்த சீதா அல்ல அவள். உடல் மெலிந்திருந்தது, மடியிலே புதுக் குழந்தை. முகத்திலே.... ஒரு... பேதமை! ஆம்! பேதமை தான் அவள்..... ஒரு பேதைப் பெண்!

பேச்சுப்போக்கிலே, "நீ ஊரிலில்லாதபொழுது, உன் கணவர் எங்களிருவரோடு பொழுது போக்க வருவார். இப்பொழுது நான் ஊரிலில்லாததால் என் கணவர் உங்களிடையே புகுந்தாராக்கும்!" என்று சிரித்தவாறே வினவினேன்.

"அப்படி இருந்தால் தேவலையே!" என்றாள் சீதை. அவள் குரலிலே விரிசல் விழுந்துவிட்டது! எனக்குப் புதிராய் இருந்தது அவள் பேச்சு! சேஷனின் குறுக்கீட்டினை அன்று நான் வெறுத்தேன். என் கணவர் குறுக்கீடு செய்யவில்லை என்பது சீதாவிற்கு வியப்பாக இருந்தது!

"அப்படியென்றால்! எனக்குப் புரியவில்லையே!" என்று கேட்டேன்.

"இவரோடு சேரவேண்டாம் என்றுதான் போலிருக்கு உன் கணவர் வருகிறதில்லை. ஒரு தடவை குழந்தையைப் பார்க்க வந்தார்..... அவ்வளவுதான்!" என்றாள் சீதா. அவள் கண்களிலே நீர் துளித்தது.

"ஏன்! என்னாச்சு சீதா!" என்று பதறிப் போய்க் கேட்டேன்.

ஆனால் எனக்கு அவள் விவரமாகச் சொல்லவேயில்லை. அடக்க முடியாத துக்கத்திலே விம்_ அழத் தொடங்கிவிட்டாள். தினமும் யாரோ ஒரு சிநேகிதப் பெண்ணோடு சுற்றித் திரிகிறார் சேஷன் என்ற விஷயம் தான் நான் அவளுடைய விம்மல்களுக்கிடையே ஒருவாறு கிரகித்தேன்.

"நாளைக்கு வருகிறேன், சீதா! எனக்கும் உன் அழுகையைக் காண மனம் தாளவில்லை!" என்று கூறிவிட்டு, வீட்டுக்கு வந்துவிட்டேன்.

ஓயாத சிந்தனை என் மனத்திலே. வீடு மீண்ட பிறகு, அவரை அணுகி, "சேஷனைப்பற்றி ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை!" என்று குற்றஞ் சாட்டினேன்.

"ஒருவரைப் பற்றிக் குற்றங்குறை நான் என் வாயால் சொல்வானேன்! தன்னால் தெரிந்து போகிறது! நான் சொல்லாமலேயே உனக்குத் தெரிந்துவிட்டதே!" என்றார் அவர்.

"சீதாவே சொன்னாள், பிறகுதான் தெரிந்தது! முன்பே உண்டா அவருக்கு இந்தப் புத்தி!" என்று கேட்டேன்.

'ஓ' என்னும் பாவனையில் பலமாகத் தலை அசைத்தார்! "உண்டா! அட, பாவமே! அவர் சகவாசத்தை நீங்கள் வெறுத்ததாகத் தெரியவில்லையே! அவருடைய போக்கு ரொம்பப் பிடித்திருந்ததாக்கும்! சீதா, பாவம், ஒரு நல்ல புருஷனின் மனைவி என்று பெருமைப்பட்டாள்! நீங்கள் விஷயம் தெரிந்தே நட்புக் கொண்டாடினீர்களா! என்று கோபமுடன் கேள்விகள் கேட்டேன்.

அவரோ வெகு நிதானமாக, "அவன் அவன்தான்! திருத்தினாலும், வெறுத்தாலும் மனிதன் மாறிவிட முடியுமா!" என்றார்.

அவருடைய சொற்களிலே ஒரு தனித்தொனி தொனித்தது.

மறுநாள் மீண்டும் சீதாவை நாடிப் போனேன், அவளைத் தேற்றும் எண்ணமுடன். "உன் கணவரைப் பற்றி நீ நிலைத்திருந்தது என்ன, நடந்தது என்ன?..... இதுதான் உலகம் போலிருக்கு, சீதா, நான் நினைக்கிறதும் ஒருநாள் குலைந்துவிடலாம்! புருஷர்களை அவ்வளவுதான் நம்ப வேண்டியிருக்கு!" என்று சொன்னேன்.

"அப்படிச் சொல்லாதே, பானு! உன் கணவரையும் மற்றவர்களையும் ஒன்றுபடுத்தாதே! இவர் போக்கு உன் புருஷரால் திருந்தும் என்றாவது எதிர்பார்க்கலாம்! உன் கணவர் கெட்டுப்போகும் மனுஷர் அல்லவே அல்ல!" என்றாள் சீதா.

சேஷனும் முன்பு அவள் மதிப்பிலே உயர்ந்திருத்தவர்தானே! இப்பொழுது குலைந்துவிடவில்லையே!

"லட்சிய புருஷனின் மனைவி என்று நீ பெருமைப்பட்டாய், சீதா! ஏமாந்து போனாய்! லட்சிய புருஷனின் மனைவி என என்னை நீ மதிக்கிறதும் குலைந்துபோய், மீண்டும் நீ ஏமாந்துவிடலாம்!" என்றேன் என் வேதனையை எல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு!

"லட்சிய புருஷரின் மனைவி என நான் என்னை நினைத்தது எத்தனை நாள்! கலியாணமான நாலு மாதம் வரைதான்!"

"பூரண கர்ப்பிணியாய் இருக்கும்பொழுது நீ எழுதிய கடிதம் நினைவில்லையா, சீதா?" என நினைப்பூட்டினேன்.

"ஓ அதுவா!" என்று கூறிவிட்டு ஒரு வறட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தாள் சீதா.

"பின்னே நானே சொல்லிக்கொள்வேனா? இப்பொழுது எல்லோருக்கும் விஷயம் தெரிந்த பிறகு நான் மறைப்பதிலே பயன் இல்லை என்றுதான் நேற்றுச் சொன்னேன். அதுவும், உனக்குத் தெரிந்தே இருக்கும் என்று நினைத்துத்தான் சொன்னேன்!"

சீதாவின் இந்தப் பதில் என் அந்தரங்கத்திலே ஒரு விந்தைக் குகையின் மந்திரக் கதவினைத் திறந்துவிட்டது! ஆஹா! . . .

நேர்மையற்ற கணவனின் கௌரவத்திற்குக் கூட தன்னால் மாசு ஏற்படுவதை விரும்பாது, சீதா, தன் உணர்ச்சிகளை எப்படி அடக்கி அந்தக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறாள்! நானோ உத்தமரான கணவரை, பிறர் முன்னிலையிலே தாழ்த்திப் பேசிவிட்டேனே, ஆதாரமற்ற அவநம்பிக்கையோடு! விடுமுறை நாட்களிலே நான் நடந்துகொண்ட தோரணை என்ன! என் அன்னை சொன்னதெல்லாம் உண்மை! உண்மை! கணவரிடம் குற்றம் குறை காணாமல் அமைதியாக வாழ உதவக்கூடிய அஞ்ஞானம் இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே என்னும் அறிவின்றி, ஆராய்ச்சிகளிலே இறங்கினேன், அது அன்றோ அஞ்ஞானம்!

அந்தப் பேதைப் பெண்ணின் காதல் இதயத்தின் சிறப்பையும், என் காதல் இதயத்தின் சிறுமையையும் நான் உணர்ந்து கொண்ட இந்தப் பேறு அன்றோ ஞானம்!

சீதா! உன் கடிதம் இன்றுவரை என் மனக் கலக்கத்திற்குக் காரணமாயிருந்தது! இனி இதே கடிதம் ஓர் ஒளிமணி! என் வருங்கால வாழ்வின் இன்பத்திற்கு வழிகாட்டி! உன் சீரிய பண்பிற்கு அத்தாட்சி!

சீதாவைப் போற்றிக் கொண்டிருந்த என் இதயத்திலே ஓர் ஓரத்திலே கவலையும் ஆவலும் தோன்றின. என் கணவருக்கு ஏற்ற உயர்வுபடைத்த மனைவிதானா நான்! காதற் கணவரின் வாய் மொழியாகவே இந்தக் குளிர்மொழியைக் கேட்டால் அல்லவா என் மனம் நிறையும்!

** ** **